

[Melchior]

le de nok finde ud af; vi har også haft et medlem af vor gruppe, der har hævdet, at det kunne lade sig gøre. Det er nu 13-14 måneder siden, at dette medlem blev indvalgt i tinget, og vi har ikke set så meget som skyggen af en plan for dette. Man erindrer også med sorg, hvordan oppositionen i Hartling-regeringens tid bebrejdede den daværende regering, at arbejdsløsheden på det tidspunkt befandt sig i størrelsesordenen 45.000-50.000, og beskyldte regeringen for, at den havde et hovedansvar for dette, hvad den selvfølgelig ikke havde. Og i den nuværende regerings tid har man tit fra anden side hørt bebrejdelser mod den nuværende regering for, at det er dens skyld. Det er glædeligt og udtryk for en mere sober form for debat, at vi nu ikke mere kaster den slags bolde imod hinanden.

Men selv om man ikke kan afskaffe fænomenet i sin helhed, kan man selvfølgelig godt gøre sit bedste - og man bør gøre sit bedste - for at begrænse arbejdsløsheden overalt, hvor man kan. Jeg vil vende mig imod ordførere - jeg er sikker på, at der kommer 3-4 af dem op om lidt - som vil sige, at regeringen har ingenting gjort og folketinget har ingenting gjort. Det vil man så, som man plejer, bevise med nogle tal for, hvordan det har været for et år siden, og hvordan det er i dag. Jeg kan ikke dy mig for at fortælle om det lille replikkifte på gaden, hvor en læge møder sin patient og spørger patienten, hvordan det har hjulpet med de piller, som lægen ordinerede ved patientens sidste besøg. Patienten siger forarget: »Det har ikke hjulpet en pind.« Hvortil lægen siger: »Det kan du ikke vide noget om, for hvis du ikke havde taget dem, havde du måske været død nu.« Det er kun på teatret, man kan spille tingene om igen; i det virkelige liv har de deres forløb, og der er ingen, der med sikkerhed kan sige bagefter, at havde vi gjort sådan og sådan, så ville det have ført til det og det. Det er simpelt hen gratis påstande, som svæver ude i den frie luft og ikke duer som argumentation.

Det, man bør gøre, i hvert fald som hovedprincip for de enkelte praktiske foranstaltninger, er vel at være så stabil i sin planlægning som overhovedet muligt, i sin samfundsplanlægning, i sin økonomiske planlægning. Vi kan ikke gøre noget ved de skiftende konjunkturer - vi kan i hvert fald ikke forbedre dem, ser det tydeligt ud til - men vi kan give det erhvervsliv, som i første række

skal beskæftige de ledige, så stabile vilkår, så megen viden om, hvad der vil blive foretaget i de kommende måneder og år, som det overhovedet er menneskeligt muligt. Jeg tror, der kan være bred enighed om i dette ting, at sådan bør man forholde sig i princippet.

På denne baggrund er det ret så forbausende, at man nu i et halvt år har ladet en branche, og jeg sigter hermed til bådebyggerbranchen, blafre ude i den kolde nordenvind, og at man, efter hvad skatte- og afgiftsministeren sagde for ret så nylig, har haft til hensigt - jeg ved ikke, om man stadig har denne hensigt - at lade dem blafre eller kuldsejle yderligere et halvt år, idet man har sagt, at der først vil blive taget stilling til en eventuel afgift på lystbåde engang til efteråret, altså når der er gået mindst et år, højst sandsynligt 14-16 måneder efter augustforliget 1977, i hvilket man nævnede denne bådafgift som noget nær en realitet. Jeg synes, det er en hensynsløs måde at behandle en branche på. Enhver, der ikke er i den branche, kan selvfølgelig smile lidt, men han eller hun burde tænke på sin egen branche, sit eget fag; hvordan ville man reagere, hvis man skulle leve i månedsvis og halve og hele år i den situation, at der hænger et damoklessværd og svæver over hovedet på én og det er antydnet - ja, allerede aftalt mellem nogle partier - at der formentlig vil komme en afgift? Hertil siger nogle: ja men den bliver ikke så stor. Men nu ved vi jo nok, at når der først er fundet nogle nye afgiftsobjekter; så starter man lavt, men så går den bare deropå. Tænk på jer selv i den branche, I arbejder i, eller det fag, I arbejder i, hvis I skulle leve med dette, hvis I skulle tage ansvar, hvis I skulle planlægge! Skaber det arbejdspladser at lade dele af erhvervslivet i stikken på denne måde og give dem det modsatte af den sikkerhed og den stabilitet, som jeg lige har omtalt?

CD mener ikke, at vi længere kan leve med den situation, og vi finder det betydningsfuldt nok til at stille et forslag om motiveret dagsorden om dette emne, skønt vi erkender, at det selvfølgelig kun er en begrænset del af arbejdsløshedsproblemet. Vi vil én gang for alle have gjort op med, at man ved nogle hensigtserklæringer bringer store grupper af samfundet eller små grupper af samfundet ud i en usikkerhedssituation, som er urimelig, og som de ikke har gjort sig for-